

سرمایه پایدار

در روزگار قبل از کرونا، به همراه تعدادی از سردبیران مجلات رشد رفته بودیم برای دیدار معلمان و دانش‌آموزان خراسان جنوبی. در برنامه سفر، سری هم به مدرسه شوکتیه در بیرجند زدیم؛ مدرسه‌ای بسیار بزرگ با معماری چشم‌نواز ایرانی که حالا به موزه آموزش و پرورش استان تبدیل شده است. در میان اسناد موزه، یک نامه اداری توجه مرا جلب کرد. با خطی زیبا نوشته شده بود: «همه شاگردان مدرسه باید تا پایان سال تحصیلی شغل پدرانشان را یاد بگیرند و امتحان بدهند...»

البته امروز، به دلیل پیچیدگی شغل‌ها، شاید یادگیری شغل پدران به این سادگی‌ها نباشد، اما کار و تلاش نزد پدران ما قطعاً چیزی فراتر از نان در آوردن بوده است. آن‌ها کار را وسیله‌ای برای انسان‌شدن و رشد و کمال می‌دانستند. معتقد بودند، دانش بی‌عمل نه تنها سودی ندارد، بلکه ممکن است موجب غرور بی‌جا و گمراهی شود. به نظر من، ما می‌توانیم این ویژگی شغل‌های پدرانمان را بیاموزیم.

واقعیت این است که مهم‌ترین سرمایه هر ملتی، جوانان آن هستند؛ سرمایه‌ای فراتر از نفت و گاز و مس و آهن و این‌گونه منابع معدنی؛ سرمایه‌ای که اگر پرورش نیابد، همه منابع دیگر بی‌فایده خواهند بود. وقتی یک فکر توانمند به ساخت دارویی موفق می‌شود، می‌تواند به اندازه میلیون‌ها بشکه نفت سودمند باشد و قدمی برای رفع مشکلات هم‌نوعان بردارد.

بر کسی پوشیده نیست که کفگیر منابع طبیعی دیر یا زود به ته دیگ خواهد رسید. باید همت کنیم و در فکر استخراج منبع عظیمی باشیم که خداوند به هر کدام از ما هدیه داده است. این منبع نه تمام می‌شود و نه قابل تحریم است. این سرمایه شما هستید.

محمد علی قربانی